

"ஐந்தாம் பருவ கண்ணன். எங்கப்பா சரூபு தகைக்கிறவரு. சீ வில்லிபுத்தூர் ரடைட்டன்பட்டி காலனியில்தான் எங்க வீட்டு இருக்கு. எங்க டபுப் பொறந்தவங்க ஆறு பருவ. வீட்டுல ரொம்ப கஷ்டம். அதனால், ராஜஸ்தானுல கோட்டாங்கிற டவுனுல குமான்புரா தருவூல இருக்குற சீ வில்லிபுத்தூர் காரர் வள்ளைச்சாமியோட கடலமிட்டாய் கம்பனிக் கு வலேகைக்குப் போனேன். என்னோட எங்க காலனியில இருக்குற முனியாண்டியும் வீரய்யாவும் வலேகைக்கு வந்தாங்க.

மணு வளே சோறு போட்டு வருசத்து 7000 ரூபா தர்த்தா சொன்னாங்க. ஆனா அங்க தண்ணிகுட எங்கள குடிக் விடல. தண்ணி குடிச்சா அடிக் கடி ஒண்ணுக்கு போவோம், அதனால் வலே கட்டுப் போகும்னாங்க. எங்கள கஷ்டமான வலேயெல்லாம் சய்யச் சொன்னாங்க. முடியலன்னா போட்டு அடிப்பாங்க. ரெண்டு நேரம் பழைய கஞ்சித் தண்ணிதான் ஆகாரம். அங்கெல்லாம் சனங்க மாட்டுக்கு ரொட்டி குடுகுறாங்க. அதுகூட எங்களுக்கு இல்ல. விடியற நேரம் மணுலரேந்து நாலு மணி வரகைக்கும் தாங்க துங்க விடுவாங்க. சரியா வலே சய்யலன்னு என்ன கயித்துல கட்டி நரூபு வசைச்சு கொளுத்தப் பார்த்தாங்க. நான் பயந்து அலறானேன்.

ரெண்டு மாசத்துக்கு முந்தி, எனக்கு அவசரமாக கக்கச்சு போகணும்னு சொன்னப்ப, என்னப் போட்டு அடிச்சாங்க. எனக்கு அவசரமா இருந்ததால கக்கச்சுக்கு ஓடப் பார்த்தேன். என்னபுடிச்சி அடிச்சி சங்கிலியால கட்டிப் போட்டாங்க. என்னால தாங்க முடியாம அங்கயே கழிஞ்சிட்டனே. அதனால் வள்ளைச்சாமியும் அவரு மகனும் சரேந்துகிட்டு என்னய அடிச்சி, ஓரு கப்புல மித் திரத்தப் பிடிச்சு என்னக் குடிக் வசைச்சாங்க. என்னய போட்டு மிதிச்சு நான் கழிச்ச மலத்தையே என்னையே திங்க

Written by
Tuesday, 19 April 2005 19:25 -

3 / 3